

en supermusikalisk totalupplevelse firar 20 år

Världen ligger för deras fötter

– men vem tusan är Stefan & Kim??!

De började sin karriär med att spela Konvaljens avsked på servicehemmet Sevedsgården i hemstaden Malmö.

Idag spelar artistduon **Stefan och Kim** för oljemiljonärer i Kuala Lumpur, midsommarfirande svenskar i New York och vid OS i Lillehammer. De ser varje karriärsteg som en lika stor upplevelse och förklarar framgångarna med att "vi tar humor på fullaste allvar och har aldrig tappat kärleken till musiken".

Stefan och Kims scenshower präglas av virvlande tempo och en intensitet som det slår gnistor om och genomsyras av en allt igenom befriande och burlesk humor. Alla genrer avhandlas; från opera till smörpop till folkmusik till hårdrock. I stort sett alla möjliga och omöjliga instrument trakteras på både det ena och det andra sättet. Som någon sa: Once you've seen them, you won't forget them...

– **När vi får** förfrågningar från Sverige låter de ofta något i stil med ”vi skulle vilja ha lite underhållning”. Det är väldigt svenskt. Vi svarar att vi inte kan göra lite underhållning. Vi gör allt vi kan för att det ska bli så bra som möjligt. ”Lite underhållning” och ”bara” finns inte för oss. Man kan säga att vi har gjort framgångsrika karriärer på att inte göra ”lite underhållning”.

Stefan och Kim småler lite åt sammanfattningen av deras 20-åriga samarbete.

Det finns möten, kallprat på överenskommen tid och över en ljummen kopp kaffe. Och så finns det MÖTEN, när kallpratet blir något oväntat varmt och innehållet fastnar i minnet. Att träffa artistduon Stefan (Arwidson) och Kim (Strandberg) blev en sådan upplevelse, och en bekräftelse på att människor som kan bjuda på sig själva i grunden har något att komma med.

Stefan och Kim jobbar oftare utomlands än i Sverige och spelar för världens ledande företag, vid sportevenemang som Ryder Cup och OS, och vid internationella festivaler. De uppträder för utsålda hus i USA, Asien och Europa. De är specialinbjudna när dansk TV gör sin största underhållningssatsning genom tiderna. Samtidigt pågår förhandlingar om en Stefan och Kim-show i Las Vegas. Men i Sverige ser vi inte deras namn på löpsedlar och affischer. De funderar själva på orsak och verkan, men tror att utvecklingen mot en internationell karriär från början var mer en slump som de tagit väl vara på, än en medveten satsning.

S: – Allting började på Sevedsgården, någon som skulle gifta sig såg oss där. Och den personen hade ett företag, och det företaget hade några tyska gäster och sedan några japaner... och plötsligt så jobbar vi utomlands. Det var så det började.

K: – Varför vi jobbar utomlands ...

Jag tror att det delvis beror på att allt är så paketerat idag. Med det menar jag att det finns mycket förväntade lösningar, artister som utvecklas som broilers utan de yrkesmässiga verktygen som behövs för att överraska och ta sig friheter. Jag tror att det är ännu mer paketerade lösningar utomlands. Så det är nog kontrasten vi erbjuder som gör oss intressanta. Ett bra exempel är USA där det gått väldigt bra för oss. Där har de också mycket som är förväntat och paketerat. Jag tror också, men det vågar man ju knappt säga, att musik är internationellt gångbart – men det är också kvalitet. Våra kunder tar inga risker inför sina viktigaste kunder eller samarbetspartners. Vi är

hela tiden ”headhuntade” och det är rätt fräckt.

S: – Jag tror också att vi, medvetet eller omedvetet, letar efter internationellt gångbar humor och musik till våra nummer. Men den anpassningen kom efter det att vi började jobba internationellt. Längre hängde vi så att säga i knäveckan och anpassade oss till varje publik och språk, från Finland till Guatemala. Sedan var det en tysk arrangör som sa ”det går bra om ni tar det på engelska” och vi är tacksamma mot honom än idag. Idag styr vi helt själva det vi gör. Vi lyssnar på arrangörernas önskemål men kör sedan efter eget huvud. Nu kan vi luta oss mot vår erfarenhet.

K: – I Kuala Lumpur spelade vi senast på ett årligt arrangemang för 1300 oljemiljonärer och deras fruar. Jätterika människor som brukar bli uttråkade och lämna föreställningen efter en kvart. Året innan hade de lämnat Boney M. Men med oss satt de kvar och till och med stannade efter föreställningen för att ge oss stående ovationer. Det hade aldrig hänt förut, arrangören var helt lyrisk.

S: – Utlandsjobben kanske låter roligare än det är. Det kan ju lika gärna handla om en underbar spelning i Malmö eller Staffanstorps – det starka är ju att ge folk en upplevelse. Oberoende av vad man är så är det publiken som är det spännande. Men visst ser det roligt ut i kalendern med alla dessa främmande orter. Kuala Lumpur, New York, Florida...

Kim spelar flygel och violin, Stefan sjunger men kan också ta till gitarren. Vid behov spelar de allt från kastanjetter till afrikanska trummor. De har fått sin show beskriven som en ”supermusikalisk totalupplevelse”, där opera möter musikal möter hårdrock. Det finns ingen enkel standardetikett på deras artistskap, men deras mål är att erbjuda varje publik en föreställning

som de själva skulle vilja uppleva.

S: – Förenklat kan man säga att allt vi gör bottnar i en stark kärlek till musik och vi har verkligen roligt själva. Det vi gör är inte förprogrammerat eller färdigt, det lever medan vi står på scenen. Men det vi gör är också en egotripp, något vi själva vill ha, något man inte väntar sig. Allt detta gör att vi själva har lika svårt som andra att sätta en exakt etikett på det vi gör. Och det har ju både fördelar och nackdelar. Att erbjuda det oväntade ger stor frihet men det ställer också väldigt stora krav.

K: – När vi jobbar är det NU det händer. Vi ger allt i den stunden. Så när publiken säger att ”du sjunger

bättre än Körberg” eller ”spelar bättre än Sven Asmussen” så spelar det ingen roll om vi gör det eller inte. Det viktiga är att vi förmedlar den känslan, den upplevelsen till vår publik. Att deras upplevelse är så stark och att de tycker det är så bra.

På scenen är Kim en modern Beethoven medan Stefan utvecklat en ”Latin lover”. De har utvecklat sina roller utifrån olika personliga behov.

K: – Vi brukar säga att Stefan är sig själv på scenen och jag är precis tvärtom...

Snabbfakta

Läs mer om Stefan & Kim på www.stefankim.com

Namn: Kim Strandberg
Ålder: 40
Yrke: Artist
Familj: Fästmö och två barn
Största utmaning: Livet
Inspireras av: Mycket
Lyssnar på: Go musik
Skrattar: Rätt ofta
Blir arg: Inte så ofta
Lycka: Kärlek

Namn: Stefan Arwidson
Ålder: 46
Yrke: Artist
Familj: Fru och två döttrar, 8 och 13
Största utmaning: Bli far
Inspireras av: Inspiration är något som flyger på en när man minst anar det.
Lyssnar på: Just nu – Kims fragment till nya nummer.
Skrattar: Alltför sällan men ofta
Blir arg: Alltför ofta men sällan
Lycka: Nu

S: – Jag vill gärna tro att det är jag...

K: – Vi ser på saker på olika sätt och för mig är det teater. Att vara på scenen är min terapi, absolut. Den behöver jag för att kunna överleva, på samma sätt som jag behöver kärlek. Det är legitimt att ta fram alla känslor på scenen.

S: – För mig är det inte terapi, mycket för att jag tror att jag är mig själv på scenen. Jag har en dragning till scenen, jag vill hela tiden upp. När jag ser andra på scenen så funderar jag på hur jag skulle göra samma sak och längtar efter att så att säga kasta mig ut igen.

K: – Att stå på scenen är som livet själv. Ett nummer tar emot som bara den, nästa flyter på som en dröm. Det går upp och ner och det är utmaningen. Scenen erbjuder också ett rum som är isolerat från övriga livet. Hur jobbigt något än är så glömmar man det helt när man står där. Det är ju terapi på det sättet också.

Slumpen verkar ha gått som en röd tråd genom Stefan och Kims samarbete. För likaväl som det var en slump att de började jobba utomlands, var det från början en slump att de började jobba tillsammans.

K: – Vi gick båda Musikhögskolan i Malmö men ingen av oss tänkte sig att bli artist. Jag ville bli musiklärare. Efter skolan jobbade Stefan på Posten och jag stod väl hemma och övade och så kom vi på att vi kan ju spela ihop. Våra första jobb gjorde vi 1984 på Sevedsgårdens serviceboende. Vi spelade också på många bröllop, från kyrkan till nattmaten. Det var jättekul och vilken bra skola – vi spelade och spelade och spelade.

K: – Efter några år fick vi på lite krokiga vägar kontakt med Lasse Holmqvist och jobbade som musiker i hans TV-program. En uppgift vi hade var att varje vecka skriva ”nidsvisor” om gästerna. Vi fick lite fakta om dem och ett par dagar på oss att skriva ihop något bra. Ibland blev det helt fel. Som när vi skulle skriva en låt till Liv Ullman, och någon i hennes bekantskapskrets hade sagt att hon gillade kortspel. Och där satt Liv Ullman och log som man gör i direktsänd-

ning. Efteråt berättade hon att hon aldrig spelar kort. Men det var under tiden hos Lasse Holmqvist som vi tappade respekten för rätt och fel, vi började ta ut svängarna och leka mer.

S: – Grunden i vårt samarbete är att vi har ett gemensamt synsätt och att vi respekterar varandra mycket. Men vi vet inte själva om respekten beror på att vi är lika varandra eller att vi är olika och kompletterar varandra. Vi tycker ofta olika, men ser det inte som att vi har rätt eller fel. Diskussionerna ger bränsle till samarbetet och till våra shower.

K: – Man får vårda ett långt samarbete som vårt på samma sätt som man förvaltar relationen med sin fru. Det är en ständig kamp där också. Man kan säga på olika sätt att man inte vill ha den där fula soffan. Det handlar om respekt och om att ge och ta.

Stefan och Kim skriver sitt eget material och de beskriver processen från idé till nummer som en ”lång och mattsam resa.”

K: – Senast vi tog fram en helt ny show var till Glasklart här i Malmö i år. Det är alltid mycket jobb, men det här var extra krävande. Det är inte bara musiken, utan det ska regisseras, byggas dekorer, sys kostymer... Det är så mycket runt om att ibland säger vi att ”borde vi inte pyssla lite med musik också...”.

S: – Som vi arbetar måste vi lita helt på oss själva. Men när vi sedan står där framför publiken så är det klart att vi vill ge dem en stark upplevelse. Det gäller ibland att våga tro på numret även om det inte fungerar perfekt första gången. Det kräver något speciellt, både magkänsla och rutin. Det finns några nummer som vi gjort på scenen i flera år och så gör vi en liten förändring och DÄR blev det rätt och publiken reagerar. Den processen kan pågå i årtal.

K: – Vi jobbar också med otroligt bra musiker, de bästa man kan få var vi än är. Det ger fantastisk inspiration på scenen att jobba med bra musiker. Det gnistrar och virvlar där. Och idag har vi dessutom tekniker som åker i förväg och förbereder, det är också skönt.

S: – Vi jobbar hårt men jag tror att kärleken till det vi gör är det allra viktigaste för att behålla publikens intresse. Den kärleken kan man inte fejka. Jag tänkte på det när vi spelade med Lill-Babs två säsonger i Göteborg. Hon är ju *divine*, och folk blir glada bara de ser henne i en vacker klänning. Hon störs aldrig i sin roll, hon bärs fram. Hon har ju en vardag som

inte klarat. Vi har fått utvecklas i eget tempo. Vägen är allt, målet är inte det som driver oss.

K: – Vi ser heller inte vårt jobb som ett jobb. Det är en livsstil. Vi träffar många människor med fina jobb som suckar varje måndag. Men vi har inga måndagar. Å andra sidan har vi inga fredagar heller. Det vi gör är inte betungande. Våra mödrar ringer och

vi alla, men bilden av henne lyser. Hon har just också kärleken till yrket och till publiken.

Stefan och Kim har jobbat tillsammans i 20 år, med allt vad en sådan tidsperiod innefattar av upp- och nergångar. Nu väntar Las Vegas och de har tagit ett stort steg mot att göra drömmen om en egen skiva till verklighet. Hur förklarar de själva vägen mellan Konvaljens avsked på Sevedsgården till OS i Lillehammer och 1500-talspalats i Venedig?

S: – Som jag ser det hänger allt ihop. Mycket har varit en slump från början, men mycket är medvetet arbete. Vi tycker att vi haft tur som inte slog igenom på en gång, det hade vi

oroar sig – var är ni nu och vad gör ni? Jo vi står på flygplatsen i Frankfurt och ska vidare till... Oh, är det inte stressigt och har ni ätit ordentligt? frågar de då. Det är klart vi har ätit, vi mår ju hur bra som helst, säger vi. Nu går vi här och sparkar grus i någon timme, sedan får vi åka vidare till en spännande plats, soundchecka och så spelar vi i kväll. Vi är väldigt glada, vi har inte mycket att klaga på.

S: – Det största är själva samarbetets gnista och glädje. Visst har det varit down-perioder. Men själva grejen, själva resan som vi gjort tillsammans – den är fantastisk.

Text: Anne Hammarskjöld
Foto: Åsa Kristensson och Torbjörn Andersson

I början av sin karriär var Stefan och Kim ”flexibla på gränsen till dumma”

– Hade arrangören bett oss spela hängande i knäveckan hade vi gjort det. Framgång är att kunna ställa krav. Vi har hela tiden ställt stora krav på oss själva. Men att som idag kunna ställa krav på arrangörerna, det har kommit med tiden.